

Strategic-culture: Jak se mohla západní rozvědka opět mýlit? Nemýlili se. Měli jiné cíle

polec24.cz/politika/strategic-culture-jak-se-mohla-zapadni-rozvedka-opet-mylit-nemylili-se-meli-jine-cile

Janinna

8. 3. 2023

Alastair Crooke

Západ nyní stojí před úkolem zneškodnit nášlapnou minu z přesvědčení jejich vlastních voličů o „vítězství“ Ukrajiny a o ponížení Ruska.

Larry Johnson, bývalý analytik CIA, píše:

„Už nemám prověrky a nemám přístup k utajovaným zpravodajským hodnocením. Slyšel jsem však, že hotové zpravodajské informace poskytované americkým politikům nadále prohlašují, že Rusko je v patové situaci – a jeho ekonomika se hroutí. Analytici také trvají na tom, že Ukrajinci porázejí Rusy.

Johnson na to říká, že – bez důvěryhodných lidských zdrojů – „jsou západní agentury dnes téměř zcela závislé na „styčném zpravodajství“ (tj. od „spřátelených“ zahraničních zpravodajských

služeb), aniž by prováděly ‚due diligence‘ křížovou kontrolou nesrovnalostí s jinými zprávami.

V praxi to do značné míry znamená, že západní zpravodajství prostě opakuje kyjevskou linii PR.

Ale je tu obrovský problém při porovnávání informací z Kyjeva (jak říká Johnson) s britskými zprávami – pro „potvrzení“.

Skutečností je, že samotné zpravodajství Spojeného království *je také založeno na tom, co říká Ukrajina*. Toto je známé jako *falešné zajištění* – tj. když to, co se používá pro potvrzení a validaci, ve skutečnosti pochází ze stejného jediného zdroje. Stává se z toho – záměrně – multiplikátor propagandy.

Jednoduše řečeno, všechny tyto body jsou „odklánějícím manévrem“. Takzvaná západní „rozvědka“ již není upřímným pokusem o pochopení komplexní reality, ale spíše se stala nástrojem falšování nuance reality za účelem pokusu manipulovat ruskou psychiku směrem ke kolektivnímu defétismu (nejen na Ukrajinu, ale i na myšlenku, že Rusko by mělo zůstat jako suverénní celek).

A – do té míry, do jaké jsou „lži“ vykonstruovány, aby ruskou veřejnost zvykly na nevyhnutelnou porážku – je odvrácená strana lži jasně určena k tomu, aby si západní veřejnost zvykla na „skupinové myšlení“, že vítězství je nevyhnutelné. A že Rusko je „nereformovaná říše zla“, která ohrožuje celou Evropu.

To není náhoda. Je to vysoce účelové. Je to psychologie chování v akci.

Dezorientace, při které se točila hlava, vytvořená během pandemie Covid; neustálý proud „datově řízených“ analytických modelů, označujících jakoukoli kritiku vůči „jednotnému vysílání zpráv“ za antisociální dezinformace – to umožnilo západním vládám přesvědčit své občany, že ‚lockdown‘ je jedinou racionální odpovědí

na virus. Nebyla to pravda (jak nyní víme), ale ‘pilotní’ behaviorální psychologický experiment fungoval dobře – dokonce lépe, než si jeho vlastní architekti představovali.

Profesor klinické psychologie Mattias Desmet vysvětlil, že masová dezorientace nevzniká ve vakuu. Objevuje se v celé historii lidstva jako výsledek kolektivní psychózy, která se vyvíjí předvídatelným způsobem:

Stejně jako v případě lockdownů, vlády použily behaviorální psychologii k vyvolání strachu a izolaci velkých skupin lidí ve stádech, kde jedovatý výsměch nad jakýmkoliv protikladem ochromuje veškeré kritické myšlení nebo analýzu. Je mnohem pohodlnější být uvnitř stáda než mimo něj.

Dominantní charakteristikou je zde zůstat loajální ke skupině – i když politika funguje špatně a její důsledky narušují svědomí členů skupiny. Loajalita ke skupině se stává nejvyšší formou morálky. Tato loajalita vyžaduje, aby se každý člen vyvaroval nastolování kontroverzních otázek, zpochybňování chabých argumentů nebo zbožných přání.

‘Skupinové myšlení’ umožňuje odpoutat se od nějaké vlastní představované reality; vzdalovat se dále a dále od jakéhokoli spojení s realitou a poté přejít do klamu – vždy se spoléhat na podobně smýšlející ze skupiny roztleskávaček pro jeho potvrzení a rozšířenou radikalizaci.

Takže toto je „sbohem“ tradiční zpravodajské službě! A vítajte v Western Intelligence 101: geopolitika se již netočí kolem pochopení *reality*. Jde o nastavení ideologického pseudorealismu, což je univerzální nastavení jednotného skupinového myšlení, takže všichni pasivně žijí v souladu s ním, dokud není příliš pozdě změnit směr.

Na první pohled to může vypadat jako chytrá nová psyops – dokonce „cool“. Není. Je to nebezpečné. Tím, že záměrně pracuje na hluboce zakořeněných obavách a traumatech (jako Velká vlastenecká válka

pro Rusy), probouzí v kolektivním nevědomí typ vícegenerační existenciální situace – totálního vyhlazení – což je nebezpečí, jakému Amerika nikdy nečelila tváří v tvář a vůči níž mají Američané nulové empatické porozumění.

Možná, že vzkříšením dlouholetých kolektivních vzpomínek na mor v evropských zemích (jako je Itálie) západní vlády zjistily, že byly schopny mobilizovat své občany kolem politiky nátlaku, která jinak byla zcela v rozporu s jejich vlastními zájmy. Ale národy mají své vlastní odlišné mýty a civilizační zvyklosti.

Pokud to bylo účelem a cílem (aklimatizace Rusů na porážku a konečnou balkanizaci), západní propaganda nejenže selhala, ale dosáhla opaku. Rusové se těsně spojili proti existenciální západní hrozbě – a jsou připraveni v případě potřeby „jít ke zdi“ [*což znamená: „jít k hradbám obležené pevnosti bojovat“*], aby ji v případě potřeby porazili.

Na druhé straně falešné propagování obrazu nevyhnutelného úspěchu Západu nevyhnutelně zvýšilo očekávání politického výsledku, který nejenže není proveditelný, ale který se stále vzdaluje až do vzdáleného horizontu, protože tato fantastická tvrzení o ruských neúspěších přesvědčují evropské vůdce, že Rusko může přijmout výsledek v souladu s jejich vykonstruovanou falešnou realitou.

Další „vlastní cíl“: Západ nyní stojí před úkolem zneškodnit nášlapnou minu přesvědčení vlastních voličů o „vítězství“ Ukrajiny a o ponížení a rozkladu Ruska. Na Západě bude následovat hněv a další nedůvěra k elitám. Existenční riziko nastává, když lidé nevěří *ničemu*, co elity říkají.

Jednoduše řečeno, toto uchýlení se k chytrým „teoriím šťouchání“ pouze otrávilu perspektivu politického diskurzu. Ani USA, ani Rusko nyní nemohou přejít přímo k *čistě politickému diskurzu*:

Nejprve strany nevyhnutelně musí dojít k nějaké tiché psychologické asimilaci dvou zcela nesouvisejících realit. Ani jedna ze stran nebude akceptovat platnost nebo morální správnost Druhé reality, ale její emotivní obsahy musí být psychicky uznány – spolu s traumaty, která jsou za nimi – má-li být politika odemčena.

Stručně řečeno, tento západní zvráceně přehnaný psyops pravděpodobně prodlouží válku, dokud fakta na místě nakonec nepřiblíží protichůdná očekávání blíže tomu, co může být „nové možné“. Nakonec, když vnímané reality nelze „přizpůsobit“ a nuancovat, válka semele jednu nebo druhou do změkčující formy.

Degenerace západní rozvědky nezačala nedávným kolektivním „vzrušením“ z možností „psychologie šťouchnutí“ (nudge-psychology). První kroky tímto směrem začaly změnou etiky, která se datuje do éry Clintonové a Thatcherové, kdy byly zpravodajské služby „neoliberalizovány“.

Už nebyla oceňována role „dávlova advokáta“ – přinášet „špatné zprávy“ (tj. tvrdý *realismus*) příslušnému politickému vedení; místo toho došlo k radikálnímu posunu směrem k praxi „obchodní školy“, kdy služby mají za úkol „přidávat hodnotu“ stávající vládní politice a (dokonce) vytvářet „tržní“ systém ve zpravodajství!

Politici-manažeři požadovali „dobré zprávy“. A aby se to „udrželo“, bylo financování svázáno s „přidanou hodnotou“ – do vedoucích pozic se přesunuli administrátoři kvalifikovaní v řízení byrokracie. Znamenalo to konec klasické zpravodajské služby – která vždy byla spíše uměním než vědou.

Stručně řečeno, šlo o počátek fixace rozvědky kolem politiky (pro přidanou hodnotu), spíše než tradiční funkce důkladné analýzy pro formování politiky.

V USA dosáhla politizace zpravodajských služeb svého vrcholu, když Dick Cheney inicioval vytvoření zpravodajské jednotky týmu ‘B’, která mu byla osobně podřízena. Měla poskytnout

antirozvědku *pro* boj s výsledky práce zpravodajské služby. Iniciativa týmu „B“ samozřejmě otřásla důvěrou mezi analytiky a obešla práci tradičního kádru – přesně tak, jak Cheney zamýšlel. (Potřeboval ospravedlnit válku (válku v Iráku)).

Samostatně však došlo k dalším strukturálním posunům.

Za prvé, v roce 2000 začal probuzený narcismus zatemňovat strategické myšlení – vytvořil si vlastní nové skupinové myšlení. Západ se prostě nemohl zbavit pocitu, že je středem vesmíru (i když už ne v rasovém smyslu, ale probuzením „politiky oběti“, vyžadující nekonečné odškodnění za škody a reparace a podobně „probuzené“ hodnoty šťastnou náhodou jakoby „pomazaly“ Západ k obnovenému globálnímu „morálnímu prvenství“).

V paralelním posunu se američtí neokonzervativci zasadili o tento nový probuzený univerzalismus, aby upevnili mem ‘Impérium je *prvořadé*’. Nevyřčeným důsledkem toho samozřejmě je, že původní hodnoty Americké republiky nebo Evropy nelze znovu pojmout a přenést do současnosti, pokud je „liberální“ skupinové myšlení Impéria označuje jako hrozbu pro západní bezpečnost. Tento hlavolam a boj leží v jádru dnešní politiky USA.

Otázkou však zůstává, jak mohou zpravodajské informace poskytované americkým politikům trvat na tom, že Rusko je v ekonomickém úpadku a že Ukrajina vítězí – když lze snadno pozorovat fakta na místě?

No, žádný problém; Washingtonské think-tanky dostávají velké, velmi velké finanční prostředky od vojensko-průmyslového světa, přičemž většina těchto finančních prostředků jde neokonzervativcům a podporují jejich trvání na tom, že Rusko je malá „benzinová stanice“ vydávající se za stát, a ne mocnost, která může být vnímána vážně.

Neokonzervativní drápy trhají každého, kdo říká něco jiného než jejich „linii“ – a think-tanky zaměstnávají armádu „analytiků“, aby vytvářeli „akademické“ zprávy o tom, že ruský průmysl – do té míry, do jaké vůbec existuje – kolabuje.

Od loňského března západní vojenští a ekonomičtí experti pravidelně jako hodinky předpovídají, že Rusku došly rakety, bezpilotní letouny, tanky a dělostřelecké granáty – a také, že plýtvá svou lidskou silou vrháním vln nevytrénovaných jednotek na ukrajinské obléhací linie.

Logika je jasná, ale opět chybná.

Pokud se spojené NATO potýká s dodávkou dělostřeleckých granátů, pak Rusko s ekonomikou velikosti malého státu EU na tom (logicky) musí být hůř. A pokud jen my (USA) budeme dostatečně tvrdě hrozit Číně ohledně zásobování Ruska, pak Moskvě nakonec ta munice dojde – a Ukrajina podporovaná NATO „vyhraje“.

Logika je tato: vleklá válka (do vyčerpání peněz) by měla vést k tomu, že Rusko zůstane bez munice a Ukrajina s podporou NATO „vyhraje“.

Toto předkládání je zcela chybné kvůli koncepčním rozdílům: ruské dějiny jsou dějinami totální války, která je vedena v dlouhém, „totálním“, nekompromisním boji proti drtivé síle nepřítele. Ale této myšlence neodmyslitelně patří její nanejvýš důležité zakotvení, základ – víra, že takové války se vedou roky a jejich výsledek je dán schopností zvýšit vojenskou produkci.

Koncepčně se USA v 80. letech odklonily od svého poválečného vojensko-průmyslového paradigmatu směrem k off-shore výrobě v Asii a k zásobovacím dodávkám „just-in-time“.

Ve skutečnosti se USA (a Západ) posunuly opačným směrem k „budování kapacit“, zatímco Rusko nikoli: zachovalo při životě představu o udržitelnosti (soběstačnosti), která přispěla k záchraně Ruska během Velké vlastenecké války.

Znamená to, že západní zpravodajské agentury opět udělaly chybu; špatně odhadly *realitu*? Ne, nemýlily se. Ne, nepochopily to „špatně“. Jejich cíl byl jiný.

Těch pár, kteří to pochopili správně, nemilosrdně označili za loutky-provokatéry, aby působili absurdně. A “Rozvědka 101” byla znovu pojata jako účelové popírání veškerého mimo týmového myšlení, zatímco většina západních občanů bude pasivně v objetí skupinového myšlení – do té doby, než bude příliš pozdě na to, aby se probudili a změnil nebezpečný směr, kterým se jejich společnosti vydaly.

Proto neověřené ukrajinské zprávy (styčné zprávy) podávané západním vůdcům nejsou „selháním“ – je to „vlastnost“ nového paradigmatu “Intelligence 101”, která má zmást a otupit voliče.

Pro Pokec24 přeložila Janinna

<https://bit.ly/3JuBYud>

sdíletj na